

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№9 (84)
ВЕРЕСЕНЬ
2011 РОКУ**

ВДЯЧНЕ СЕРЦЕ

25 вересня в церкві ХВЕ м. Херсона за участю старшого єпископа ЦХВЕУ Михайла Паночка, старшого пресвітера обласного об'єднання церков ХВЕ Херсонської області єпископа Олександра Бабійчука, служителів місцевих церков Херсонської та Миколаївської областей відбулося свято подяки Богові та рукопокладення служителів.

СТ. 2

НА ВІЙНУ... ДО ШКОЛИ

СТ. 3

НАЙКРАЩЕ МІСЦЕ У СВІТІ

СТ. 6

ЄВАНГЕЛЬСЬКОМУ РУХУ НА ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ – 90

«І будеш пам'ятати усю ту дорогу, що Господь, Бог твій, вів тебе нею»
(Повт. Зак. 8:2).

Кожен народ має свою мову, свою культуру й історію. Дослідження історичної спадщини – надбання для всього народу. Однак відомий історик Василь Ключевський застерігав: «Історія вчить лише тих, хто її вивчає».

Наш народ завжди був у пошуку Бога – зрештою, таке бажання закладене в серці кожної людини. І Господь не покидав людей у цих пошуках. Перетопивши український народ в горнилі страждань, розчарувань, мук і сумнівів, Він відкрив йому Свою відвічну правду.

Де сьогодні ті, хто казав, що Бога немає, хто насміхався над віруючими, висував марні ідеї і філософії створення світу? Вони давно в минулому, яке не має майбутнього, і це вже також історія, яка потребує дослідження.

Сьогодні вчені досліджують історію політичного та економічного розвитку народу, його культурну спадщину, але особливої уваги потребує історія богошукання, адже це історія духовного життя нашого народу, його намагання пізнати Творця.

Як усе починалося

Історія проповіді Євангелія в Україні має глибоке історичне коріння і сягає апостольської доби. Апостол Павло був ув'язнений за проповідь Євангелія у римській в'язниці. Там він написав Послання до колосян, де читаємо: «... нема ні

геллена, ані юдея, обрізання та не обрізання, варвара, скита, раба чи вільного, але все та у всьому Христос!» (Кол. 3:11). Варвари і скити, про яких тут говориться, були дорожчими душами для Христа, бо Він відкупив їх пресвятою кров'ю, і тому Павло так дорожив ними. Він знав, хто такі скити (скіфи), де вони проживають і те, що вони також мають право почути слово спасіння.

Літописець Нестор пише, що першим вісником християнства серед східних слов'ян (скіфів) був апостол Андрій. Згідно з літописом, у I столітті апостол Андрій під час місіонерської подорожі прибув до Херсонеса (південний Крим), звідти вирушив до Дніпра й по ньому через Скитію (Скіфію) до пагорбів, на яких потім постало місто Київ.

Не знаємо, наскільки правдива ця історія, та письмові свідчення й археологічні знахідки показують, що з I століття християнство існувало у прибережних містах на півночі Чорного та Азовського морів.

Окрім тривалої присутності християн-готів у Криму і появи християн на Київщині у 860 р., християнство прокладало собі шлях в Україну і з далекого заходу. Це пов'язано з діяльністю Кирила та Мефодія у Моравії, місія яких у різний час між 863-885 роками збігається з періодом політичного впливу Великоморавської держави на землі Західної України. Київська Русь стала християнською в X столітті. Київський князь Володимир Великий у 988 році порвав з поганством і розпорядився хрестити всю Русь. Християнство було запроваджене в адміністративному порядку. У водах Дніпра відбулося поспішне хрещення з рук грецьких єпископів і через благословення Константинопольського патріарха. Грецьке духовенство привезло з собою церковні книги болгарською мовою, яка була зрозуміла тодішньому українському народу. Ця мова відрізнялася від народної мови, але вона назавжди залишилася в церковному житті. Тепер її називають церковнослов'янською. Хрещення не принесло майже нічого для серця християнина. Люди не розуміли, що з ними творять. Тому-то Христос закликав Своїх учнів спочатку навчити, а вже потім хрестити тих, хто бажає Йому служити.

СТ. 4-5

ЄВРОПЕЙСЬКА НАРОДНА ПАРТІЯ ПОГЛИБЛЮЄ СПІВПРАЦЮ З УКРАЇНСЬКИМИ ЦЕРКВАМИ

СТ. 5

БЛАГОСЛОВЕННЯ СПІЛКУВАННЯ

Коли ми прийняли Ісуса, Господь привів нас у церкву, яку Він створив для нашого духовного зростання і для духовного спілкування.

СТ. 7

ВДЯЧНЕ СЕРЦЕ

На пасторське служіння був рукопокладений **Юрій Колесник, Ярослав Казюк – на заступника пастора, Валерій Величко та Олександр Ільницький – на дияконське служіння.**

У служінні брали участь духовий оркестр з м. Первомайська Миколаївської області та пастор Андрій Свїрдан.

Увечері в с. Чаплинці Херсонської області було рукопокладено на пасторське служіння Віктора Котяша, на дияконське – Миколу Дебеленка, на служіння євангеліста – Миколу Мосійчука.

Центральну проповідь на святковому богослужінні в церкві м. Херсона на тему «Вдячне серце» виголосив старший єпископ Михайло Паночко.

Чудовий день Бог подарував нам. Ми бачимо багато овочів і фруктів як нагадування Божої любові і милості до нас. Усе, що ми бачимо, було створене для людини. Усе, що є на землі і під землею, що росте навколо нас, – це Божий подарунок нам із вами. І як важливо мати очі, щоб це бачити і це оцінити.

У Першому листі до солунян апостол Павло пише: «Подяку складайте за все, бо така Божя воля про вас у Христі Ісусі». Дякувати за добре ще можна. Батьки вчать своїх дітей бути вдячними.

Але що ми кладемо в подяку? Подяка – це не просто сказати «дякую». Біблія ніколи не вчить нас поверхневих речей. Це люди можуть бути зовні гарними, а всередині не такими. Люди часто хочуть виглядати перед іншими не такими, якими вони є насправді. Отака наша природа. І дав нам її не Бог – Він дав іншу природу, таку, яка має коріння в природі Божій.

Ми носимо образ Божий і подоби Божу, носимо частинку божества в собі. Отже, першим плодом на землі були не груші чи виноград – першим плодом на землі була людина.

Подяка Богові має походити з нашого серця. Нам є за що бути вдячними. Перші люди поняття не мали про якісь бактерії чи мікроби, про якусь радіацію чи хвороби. Нам ніяк важко уявити, наскільки здоровими були Адам і Єва. Вони мали абсолютне здоров'я, їх оточували чиста вода, чисте повітря, чиста природа, чудові пахощі.

Адам з Євою були кусочком глини, але коли туди прийшло Боже дихання – стала людина живою. Адам з Євою мали бути вдячними за те, що Бог наділив їх даром життя, причому життя з подостатком. У раю був ідеал, до якого ми з вами так прагнемо, і Адамові не залишалося нічого, як, споживаючи те, що є, насолоджуючись красою Його творіння, дякувати за те, що він бачить і чує, за те, що цвіте і пахне.

Людина мала дух вдячності, але, знехтувавши Божою заповіддю, вона відірвалася від Бога, у її серці з'явився інший дух – дух ненависті і заздрості, дух Каїна.

Не думаю, що Каїн дякував Богові. Авель піднімав подяку до неба, сумуючи за втраченим раєм, бо мама й тато все йому розповіли. Напевне, Авель тужив за небом, за Богом, за втраченим раєм. І приносив подяку...

До якої категорії належимо ми, брати і сестри? Чи є сьогодні в нашому душі, а не лише на устах, дух вдячності?

Кожна людина грішна, вона подібна до розстроєної скрипки, яка висить на кілочку і на якій не можна грати. Але коли майстер бере інструмент у свої руки, то нікому не потрібна скрипка починає звучати. Людина невіруюча не має за що дякувати Богові, а в душі людини, яка знає, що Бог – її Спаситель, яка пізнала, що Він її спас і помилував, за неї помер, народжується велика вдячність як невід'ємна частина її ества.

Я можу завжди дякувати Богові, бо все від Нього, через Нього і для Нього і все Він тримає силою Свого слова. Подяка Йому! Слава Йому за те, що Він дав нам життя. Це з Його волі дивляться наші очі, з Його волі б'ються наші серця.

Народе Господній, ми сьогодні дякуємо не лише своїми устами, але і своєю душею. Якщо людина не знає Бога – поламана її доля, скалічена душа, вона страждає, бо не знає Того, Хто дає життя. Але людину, яка прийшла до Ісуса і отримала прощення своїх гріхів, Бог очищає, омиває, освячує, усиновляє, ім'я її записане на небесах.

Біблія каже: подяку складайте за все. Тобто і за добре, і за недобре. Невдовзі я відвідував одну молодшу жіночку, в якій троє дітей. Служителі попросили помолитися за неї. Вже два роки вона не може отямитися після раптової смерті чоловіка.

Коли ми йдемо Богові впоперек, тоді будемо томитися. Важко давати такий людині настанови, коли вона зранена, такий душі потрібен тільки Христос.

Є речі, збагнути які нам не під силу. Чому нашу молодь по дорозі на Закарпаття на зібрання на одному з перевалів чекала страшна катастрофа? Кілька душ розбилися на смерть. Батько-пастор не міг зрозуміти, чому його дочка так рано відійшла у вічність.

Але Бог готував її до смерті. Коли слідчий на тому перевалі, де сталася аварія, знайшов мобільний телефон цієї дівчинки і включив його, зазвучала пісня: «Смерть, ти можеш забрати тільки прах, но не больше, я в надежных Господних руках, я не брошен». Надея цілий місяць крутила цю пісню і не знала, що через місяць її чекають небеса. Така воля Божя.

Як важко було зрозуміти учням волю

Божу, коли Ісуса вели на Голгофу. Вони були в розпачі, навіть Марії меч прошив душу. Чому? Ангел сказав, що Він Сином Божим назветься. Чому ж Він на хресті? Незрозуміло. Але який плід дав Голгофський хрест? Слава за нього Христу!

Коли Він помирав, усі були розчаровані і розбиті, абсолютно знівельовані у своїй вірі, бо не могли зрозуміти волі Божої. І коли учні йшли в Емаус, вони роздумували над тим, що сталося. І що сказав їм Ісус? Він не сказав: «Шановні, ось Я». Він сказав: «О безумні й запеклого серця, чи не так мав постраждати Христос, щоб виконалися Писання? Чи не так Він мав перетерпіти, щоб вийти в славу?».

Іншої дороги для того, щоб врятувати нас від лабет диявола, не було – тільки смерть, тільки Голгофа. Якби не смерть Божого Сина, не було би спасених людей на землі. Були би Содом і Гоморра, було би, як за часів Ноя, але сьогодні наша земля в надійних руках Ісуса Христа.

Як би не грішили люди, які б беззаконня не робили, на землі росте Його улюблена Церква, свята і непорочна, омита святою кров'ю, Він готує її для неба, давши одяг праведності. Він помирав, а вона народилася, Він страждав, а вона воскресла, Він був обпліваний, а її готує до слави.

Подяку складайте за все! О, як диявол хоче погасити цей дух вдячності в наших серцях. Я часто буваю в різних церквах України, дивлюся, як люди дякують Богові. Іноді так хочеться вигукнути: «Господи, помилуй!».

Не дозволяйте якимсь проблемам, невдачам, різним думкам на вірець: «на мене не так казали, не так подивилися, зі мною не так поведися» запанувати в вашому серці. Це забуває внутрішній джерело, і вже вода не тече. А що починає тексти? Гіркота.

Хай не буде так. Нехай сьогодні відновиться Боже джерело. Якщо тебе вдарили – подякуй Богові. Його били також. Біблія каже, що Він постраждав тілом, взявши

на Себе наші гріхи, щоб звільнити нас від їхньої влади.

Ми часто хочемо йти до неба на своїх умовах. Але туди веде тільки одна дорога, є тільки одна правда. Сьогодні ми Його проповідуємо, бо Він – це істинна Виноградина, а ми прищеплені до Нього. Вчора ми були, як та кропива, як будяки, а сьогодні маємо нову природу. Вірою ми прищепилися.

Тому дякуймо Богові за те, що Він нас знайшов. За те, що ми в Його руках. Дякуймо за достатки і нестачі, за здоров'я і за хворобу, благословляймо Бога, почнімо дякувати Йому – і побачимо чудеса. Бо подяка – це вияв віри, а невдячність – це дух невір'я, дух атеїзму.

Нам є за що дякувати. Бачиш – дякуй, дихаєш – дякуй, брата зустрів – дякуй, сонце зійшло – дякуй. Є мільйони причин благословляти Бога і дякувати Йому, але найбільший подарунок Бога для нас – це Син Божий, Альфа і Омега, Початок і Кінець.

Подяку складайте за все. Дякуйте за добрих людей і за прикрих – не випадково вони живуть біля нас... Усе добре народжується в муках. Хто народжував дітей без болю? Ніхто. А в яких болях народжувалася церква? У страшних муках Божого Сина. Тому ми маємо від повноти душі бути задоволені. Маєш хліб щоденний – дякуй, маєш все до хліба – не гордися. Дякуй Богові за те, що ти Боже дитя і Він про тебе дбає.

Навіть недобрі речі Він допускає в наше життя з доброю ціллю. Він допускає болі, допускає проблеми. Краще бути на ліжку і мати зв'язок з Богом, ніж бути здоровим і йти в пекло.

Бог не хоче нас ламати і крушити, але заради спасіння душі Він допускає різні життєві негаразди. У нас премудрий Батько, Його воля вища за нашу волю, і Він знає, що робить. Його ціль – щоб ми були на небі у Його славі, а на цій землі – Його дітьми, Його слугами, прищепленими до Виноградни.

У книзі пророка Осії 14:9 читаємо: «У Мене, говорить Господь, знайдений буде

твій плід». І ще один текст: «Я Виноградина, ви галуззя. Хто в Мені перебуває, а Я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене нічого чинити не можете ви» (Ів. 15:5).

Щоб плід з'явився, потрібні три фактори: земля, вода і сонце. Пророк Малахія каже: «Зійшло Сонце правди». Без цього Сонця ніхто не принесе плодів. Без Ісуса у нас нічого не вийде.

Є люди, які намагаються жити самі, без Бога, ведучи культурний спосіб життя, і їх можна назвати культурними грішниками. Вони гарно живуть, але живуть не під Сонцем, яке дає життя. Без Ісуса неможливо приносити плід духа, якого нині Бог чекає від кожного з нас. Він Сонце правди, Він дав нам чудову землю – Боже Слово. Віруймо, пускаймо коріння в Боже Слово. Якщо ти не пускаєш в нього своє коріння, виникає небезпека засохнути. Ти можеш ходити на зібрання, гарно виглядати, «Отче наш» молитися, але цінність рослини – не в листках, а в плодах.

Це добре, коли виноград дає тінь, але коли приходить господар, він шукає плоду. Господь насадив нас у Своему винограднику, щоб ми давали плід. Ісус поставив перед нами умови. Найперше ми маємо ходити у світлі Ісуса Христа. Хай воно просвітлює все. Не ховайтеся в тінь, ходіть під Його промінням, і тоді будете отримувати енергію для принесення плоду: миру, довготерпіння, доброти, лагідності.

Щоб родив плід, сонця замало, потрібна земля. Але над цією землею потрібно працювати, щоб вона вродила. Коріння нашої віри має бути в Божому Слові. Чому я дякую? Так написано. Чому вірю? Так написано. Чому роблю ті чи інші речі? Бо так написано. Чому я знаю, що буде небо? Бо так написано.

Церкво дорога, щоб приносити плід, пускаймо коріння. Якщо ми не пустимо коріння, то нічого не будемо мати. Бог дає нам землю, дає сонце і живу воду. Він послав на землю потоки Святого Духа. І всі три складові вкрай необхідні, щоб цей плід був гарний, корисний і солодкий.

Ісус буде дуже радий, коли, прийшовши у вашу церкву, Він побачить плоди духа, коли у вашій церкві ви благословляєте, любите один одного і поважаєте. І Він буде засмучений, коли сестра з сестрою не розмовляє, коли виникають якісь непорозуміння. Але коли ви любите бути вдячними, жертвними, смиренними, покірними, – це тішить Ісуса.

У нашій природі цього немає. Тому наша залежність від Ісуса має бути стовідсоткова. Він каже: «Перебувайте в Мені». Що це означає? Кожен день шукати Його лиця, кожен день вникати в Його Слово, кожен день думати про Улюбленого – і тоді буде плід. І прийде Пан у Свій виноградник, і буде задоволений.

Ісус сумував, дивлячись на Єрусалим. Там були плоди, але які? Заздрість, злість, невір'я, жорстокість, дух релігійності, лицемірство. Виноград, який мав родити добре, щоб плоди були видні на весь світ, став гіркотим, жовчим, і Біблія каже: вони відломалися невір'ям, а ви стоїте вірою.

Тому тримаймося Божого Слова. Ходімо під Сонцем правди. І будьмо вдячними.

ЗНЕВАЖЕНІ ЦІННОСТІ

Виконуючи довірене Богом служіння, ми ризикуємо не захистити тих, для яких його і виконуємо. Деякі пастори і лідери, націлені на зростання своїх церков, можуть випустити з уваги головне – те, що для Бога дорожчий кожний. «Що таке чоловік, що його Ти підносиш, що серце Своє прикладаєш до нього» (Йов 7:17). Думаю, не секрет, що проблема багатьох великих церков – не досягнуті (не огорнені) увагою й турботою люди.

«Син бо Людський прийшов, щоб спасти загинуле. Як вам здається: коли має який чоловік сто овець, а одна з них заблудить, то чи він не покине дев'ятдесятьох і дев'ятьох у горах, і не піде шукати заблудлої? І коли пошастить відшукати її, поправді кажу вам, що радіє за неї він більше, аніж за дев'ятдесятьох і дев'ятьох незаблудлих. Так волі нема Отця вашого, що на небі, щоб загинув один із цих малих» (Мт. 18:11-14).

Рухаючись до своїх цілей, ми непомітно дозволяємо знецінитися цінностям, якщо такі в нас взагалі були. Маючи ціль розбагатіти, дехто не бентежиться становищем знедолених, стиснутими обставинами людей. Не маючи ніяких внутрішніх цінностей, задля досягнення особистої вигоди, такі нехтують горем і боєм інших. Якщо для одних цінністю є ма-

теріальні блага, то для інших – здоров'я, спасіння і життя близьких людей.

Деякі батьки своїми руками руйнують відносини з рідними і близькими. Зайняті увесь час на роботі, вони позбавляють сім'ю близькості взаємин. Покинуті самі на себе діти здобувають втрачене шляхом власних проб і помилок, тоді як їхні батьки досягають успіхів і кар'єрного зросту шляхом украдених років спілкування.

Залишившись без батьківської опіки, змушені бути самостійними, діти стають озлобленими бунтарями. «Мені не потрібен Бог, який украв у мене батька. І мені не потрібний батько, якому немає до мене діла, який нічого мені не дав, крім слизких обіцянок».

Безперечно, на плечах батьків багато відповідальності. Але як важливо, задаючись метою «придбати увесь світ», не занепасти душі свою і своїх близьких.

Цілі можуть змінюватися, але цінності незмінні

«Усе це я бачив і серце своє прикладав я до кожного чину, що відбувався під сонцем. І був час, коли запанувала людина над людиною на лихо для неї» (Екл.8:9).

Прийшовши до Єгипту, переляканий Авраам поставив перед собою ціль – вижити за всяку ціну. «І станеться, як побачать тебе єгиптяни й скажуть: Це жінка його, то вони мене вб'ють, а тебе позоставлять живою. Скажи ж, що сестра моя ти, щоб добре було через тебе мені, і щоб я позостався живий через тебе» (Бут. 12:12-13).

Цікаво, що могла переживати, покораючись волі чоловіка, сама Сара, яку Авраам використав як прикриття від ворогів. Своїм зрадницьким ставленням Авраам дозволив знецінити цінність своєї дружини для себе ж самого. Натомість Сара своїм самовідданим учинком довела свою любов до чоловіка й те, яким дорогим він був для неї.

Не можна недооцінювати те, що саме по собі цінне. У перекладі з іврит у українське слово «цінувати» означає «бути важким, дорогим, дорожчим, бути почесним, у пошані, бути рідкісним (тобто унікальним)». Ось як ми повинні ставитися один до одного.

Добрі друзі, як і добрі дружини, на дорозі не валяються

Господь вчить: «І Я вам кажу: Набувайте друзів собі від багатства неправедного, щоб, коли проминеться воно, прийняли вас до вічних осель» (Лк.16:9). В іншому перекладі цей текст звучить так: «І Я говорю вам: щоб придбати собі друзів, використовуйте гроші, які багатьох до зла тягнуть, щоб, коли грошей не стане, ті друзі прийняли б вас у вічні оселі».

Не варто бути скупим, жадібним, надмірно ощадливим, коли мова йде про друзів. «Правдивий друг любить за всякого часу, у недолі ж він робиться братом» (Прип. 17:17).

У нашій житті були складні періоди, які ми змогли перебороти завдяки допомозі й підтримці друзів. Те, що ці люди зробили для нас, назавжди залишилося в наших серцях.

Немає сенсу цінувати того, кого ти вже втратив. Коли підуть із життя рідні люди, ми вже нічого зробити для них не зможемо, хіба що тільки облаштувати їхню могилу й поставити дорогий пам'ятник. Навіть слова подяки не будуть мати змісту для них.

Потрібна переоцінка

Усім нам потрібна переоцінка цінностей, щоб цінувати те, що ми перестали цінувати. У тебе може бути мета – заробити мільйон, але чи готовий ти пожертвувати цей мільйон для голодних, приречених на смерть? «Рятуй узятих на смерть, також тих, хто на страчання хилиться, хіба не підтримаєш їх?» (Пр. 24:11).

Цінностями можуть бути: добре ім'я – «Ліпше добре ім'я за багатство велике, і ліпша милість за срібло та золото» (Прип.22:1); довіра людей – «Коштовні сіонські сини, щирим золотом важені, як тепер ось за глиняний посуд полічені, за чин рук ганчарських!» (Пл. Ср. 4:2); мудрість – «дорожча за перли вона, і всіляке жадання твоє не зрівняється з нею» (Прип. 3:15); відносини з Богом – «Отож бо для вас, хто вірує, Він коштовність, а для тих, хто не вірує камінь, що його занедбали бої будівничі, той наріжним став каменем» (1 Петр. 2:7).

Але пам'ятаймо: не цілі формують наші цінності, а цінності формують цілі.

Пам'ятаю той час, коли в нас тільки-но народився первісток, наш найстарший син. Яке розмаїття почуттів вирувало в нас, тоді молодих батьках. Ось на наших руках лежить малесенька людина, яку довірив нам Бог. Яка відповідальність! Як тебе виховувати, синочку?

Безперечно, усі батьки переживають щось подібне. Усі ми намагаємося зробити все можливе, щоб наші малюки виросли здоровими, вихованими, освіченими, а головне — стали віруючими.

Щонеділі ми беремо їх до церкви, вони відвідують недільну школу, ми разом читаємо Писання, вчимо їх молитися і караємо за провини.

Взірцеві діти

Нас оточують інші батьки, можливо, наші близькі друзі. Вони чудові люди, віддані Богові і своїй сім'ї. Їхні діти не набагато старші від наших дітей, на вигляд вони просто взірцеві, слухняні і в школі вчаться на відмінно.

І раптом, як грім серед ясного неба: син ваших друзів, який виріс у вас на очах, у вашій церкві, після закінчення університету залишає церкву. Ні, він не стає наркоманом або п'яницею, не потрапляє на лаву підсудних, навпаки, провадить цілком моральний спосіб життя, але Бог його не цікавить.

І вам стає страшно. Що було не так? А що, коли і з моїм дорожочним синочком трапиться те саме?

На жаль, такого роду історії зустрічаються досить часто.

Скептицизм

Одна юридична християнська організація провела статистичне дослідження в цій сфері. Результати вражають. У США 80% дітей із благополучних євангельських сімей після закінчення школи залишають церкву і ніколи більше не повертаються до неї. Із тих 20%, що залишилися, після закінчення університету ще 60% залишають церкву, щоб більше не повернутися.

У чому річ? Виявилось, що головна причина полягає в «інтелектуальному скептицизмі». Ну, це в Америці, скажете ви. Але схоже, що не набагато краща картина і в інших країнах.

НА ВІЙНУ... ДО ШКОЛИ

Не підготовлена дитина

Отже, що ж це за скептицизм такий? Це критичне й недовірливе ставлення до біблійних істин.

Річ у тім, що переважна більшість наших дітей вирушають у великий світ, в університети й коледжі, зовсім не підготовленими. Вони не вміють відстоювати свої переконання. Звичайно, вони знають багато біблійних історій, можливо, вміють співати християнські пісні, але вміння застосовувати біблійні принципи в житті їм явно не вистачає. Не підготовлені вони й до того, щоб дати аргументовану відповідь тим, хто висміюватиме їхні християнські переконання. І батьків своїх вони хоч і дуже люблять, але в глибині душі вважають інтелектуально недалекими.

«Темні» батьки

На жаль, був в нашій історії момент, коли серед віруючих поширилася думка,

МОЛІМОСЯ, ЩОБ НАШІ ДІТИ

довіряли Ісусу Христу як Спасителю з маленьких років і дорожили своїм спадком як діти Божі;

ненавиділи гріх і любили благочестя; своєчасно визнавали свої провини і не були впертими перед Богом;

твердо стояли в часи переслідувань, довіряли Божій вірності в усіх проблемах;

були надійними і люблячими у стосунках з іншими, були смиренними і дбали про потреби інших; корилися Господній владі, а також владі тих, кого Бог поставив над ними;

мали благочестивий вплив на своє оточення; тягнулися до добрих друзів, а не до поганих;

кожний день зростали у Христі, оберігаючи себе в чистоті як до шлюбу, так і в шлюбі; вчилися ходити Господніми стежками і активно протистояти лукавому за будь-яких обставин життя;

були повністю віддані Господу і з радістю посвячувалися на працю Божу;

зростали у вірі, покорі і любові до Господа; щоб вони «не любили світу, ані того, що в світі», а любили Господа всім своїм серцем, розумом і душею; щоб вони боялися Господа.

дорожили Божим Словом і стояли за істину; щоб були звільнені від обману і брехні лукавого і мали велике розуміння Слова Божого.

що наука — це не для нас. Ми займатимемося нашими внутрішньоцерковними справами, а наука — це справа зовнішніх. От і вийшло, що більшість викладачів шкіл і університетів — атеїсти, які переконано заявляють: «Ми, вчені-атеїсти, — справжні двигуни прогресу, а християни — темна маса, яка закостеніла у своїх традиціях і заперечує усе прогресивне. От Біблія говорить, що «на початку Бог...», а я кажу, що «на початку — водень...».

Послухав таку мову наш першокурсник і збентежився. Він не може заперечити професорові. Ні в церкві, ні вдома його

не навчили, як у такій ситуації гідно відповісти. І через певний час він теж вирішує стати «освіченим і прогресивним».

Бог — Творець?

Одного разу мені довелося спілкуватися з чоловіком, який заявив: «Як тільки я розгортаю Біблію і починаю читати, що Бог створив світ за шість днів, одразу її і закриваю. Не можу я, освічена людина, вірити в це».

Виявляється, питання це дуже важливе. Багато хто приймає етичний аспект Біблії. Але вірити в те, що Бог створив

всесвіт, і мене в тому числі, а тому я Йому підзвітний, — із цим значно складніше. Але якщо я не вірю, що Бог — Творець всесвіту і мій Творець, то як я можу довірити Йому питання свого вічного і навіть земного життя?

Діти повинні мати можливість вирішити питання про те, Хто є Хазяїном всесвіту, перш ніж вони вирушать у велике плавання.

До школи — як на війну

У середині 80-х років ХХ століття одна віруюча дівчина вчилася в педа-

гогічному інституті в Києві, і коли стало відомо, що вона — християнка, адміністрація навчального закладу прийняла рішення виключити її. Аргументували так: «Школа — це ідеологічний фронт, тому ми не можемо дозволити віруючим бути вчителями. Віруючі — наші ідейні супротивники».

І це правда. Минули роки, але школа як була ідеологічним фронтом, так ним і залишилася.

Чи усвідомлюєте ви, батьки, що кожного ранку, одягаючи вашого малюка в чистеньку й випрасовану шкільну форму, з любов'ю запаковуючи сніданок у його новенький портфель, ви відправляєте його на ідеологічний фронт, на ідейну війну? Чи усвідомлюєте, що більшу й кращу частину дня він проводить із людьми, які зовсім не обов'язково поділяють ваші погляди, що цих людей роками вчили в університетах, як нав'язувати свій світогляд вашим дітям?

А потім, коли ваша дитина повертається зі школи, що цікавить вас найперше? Відірваний гудзик? Оцінка з математики? Чи цікавимось ми тими ідеями, які діти приносять зі школи? Чи знаходимо час обговорити їх з ними? Немає важливішого завдання. Від того, хто є інтелектуальним авторитетом для дитини, залежить те, з ким буде її душа.

Що робити?

Не залишайте дитину на ідеологічному фронті саму, без вашої підтримки. Цікавтеся тим, чого дітей навчають у школі. Спілкуйтеся з дітьми, ознайомтеся з їхніми підручниками.

Читайте разом із дітьми книги, які підтримують біблійну позицію в тих питаннях, у яких школа займає іншу позицію. Обговорюйте ці питання з дітьми. Переконайтеся в тому, що вони розуміють, про що ви говорите. Не бійтеся сказати дитині: «Я цього не знаю, але обов'язково спробую дізнатися».

Не вважайте дітей занадто малими для серйозних розмов. Більшу частину з того, що ми знаємо і використовуємо в житті, ми засвоїли до моменту закінчення першого класу.

Відвідуйте семінари й веб-сайти креаціоністів (учених, що підтримують біблійну точку зору, особливо в питанні створення всесвіту і життя на землі).

Знайомте дітей з біографіями вчених-християн. Спростуйте псевдовчення, що прогресом і освітою ми зобов'язані атеїстам.

Розвивайте в дітей критичне мислення. Навчіть їх перевіряти інформацію, перш ніж сліпо вірити кожному слову. Частіше ставте їм запитання на зразок: «А чому ти так думаєш? Як ти можеш це довести?».

І головне — самі не припиняйте вчитися.

Нехай допоможе нам в цьому Бог.

Лариса Анісімова.

ЧИ РАДІЄ БОГ СМЕРТІ ГРІШНИКА?

Емоції Бога, подібно до людських, складні і не завжди чорні й білі, як їх дехто змальовує. Так написав у своєму блозі засновник служіння «Бажаючи Бога» пастор баптистської церкви «Вифлеєм» у Міннеаполісі (США) Джон Пайпер. Щоправда, Бог радіє смерті злих, але в той же час смерть не приносить Богові задоволення.

Цитуючи Єзекіїля, пастор вказує, що в Біблії написано: «Бо не жадаю Я смерті помираючого, говорить Господь Бог, але покайтеся та й живіть!» (Єз. 18:32).

Але в інших віршах Біблії написано, що Бог знаходить задоволення в суді над грішниками, що не покалися: «І докінчиться гнів Мій, і Я заспокою Свою лютість проти них, і задовольнюся» (Єз. 5:13); «І всю раду Мою ви відкинули, картання ж Мого не схотіли! Тож у вашім нещасті сміятися буду і Я, насміхатися буду як прийде ваш страх» (Прип. 1:25-26).

«Я вважаю, що смерть і нещастя тих, хто не

покаявся, самі по собі не приносять Богові задоволення, — пише Пайпер. — Бог — не садист. Він не злостивий і не кровожерний. Смерть і страждання самі собою — не предмет Його задоволення. Але коли зла, невіруюча, вперта в непослух людина потрапляє на суд, Бог задоволений, що істина і праведність звеличуються, і підтверджує Свою честь і славу».

Ще один пастор — Грег Лорі з Harvest Christian Fellowship в Ріверсайді, Каліфорнія, у своїй радіопрограмі «Новий початок» вів мову про біблійну точку зору щодо самооборони і покарання.

«Ви чули, що сказано: «Око за око, і зуб за зуб». А Я вам кажу не противитись злому. І коли вдарить тебе хто у праву щоку твою — підстав йому й другу. А хто хоче тебе позивати й забрати сорочку твою — віддай і плаща йому. А хто силувати тебе буде відбити подорожне на мило одну — іди з ним навіть дві. Хто просить у тебе — то дай, а хто хоче позичити в тебе — не відвертайся від нього» (Мт. 5:38-42).

Лорі підкреслив, що вчення Нагірної проповіді призначене для віруючих і не є стандартом для управління суспільством. «Чи слід християнину бути повним пацифістом? Чи повинні ми ніколи не захищати себе? — запитав Лорі в ході програми. — Ні, звичайно, є місце для самозахисту».

Пастор посилається на 13-й розділ Послання апостола Павла до римлян, де віруючим наказано коритися тим, хто має владу, тому що «влади існуючі встановлені від Бога». «Він (поліцейський чи солдат) — Божий слуга, що чинить добро, — сказав Лорі. — Він не носить меча просто так. Він — Божий слуга і агент гніву, щоб принести покарання тому, хто творить неправду... Бог пошле відплату і за діяльність уряду, інакше злі люди будуть переважати, і таким чином, відповідно до Писання, уряд, усі представники влади і військові — усі мають своє призначення, а Бог все бачить і все розставить на місця».

Лорі звернув увагу на те, що в Біблії християнам навіть наказано бути добрими вояками (2 Тим. 2:3). Бог ніколи не використовує «негідну професію», щоб ілюструвати приклад для християн.

«Отже, це важливо, Бог встановив людський уряд, щоб підтримувати справедливість. Для християн прийнятно захищати себе і свої права. Біблія не говорить, що християни повинні бути чимось на взірць ганчірки, об яку витирають ноги».

Але коли уряд несе відповідальність за підтримання справедливості, завдання християн, згідно з наукою Ісуса Христа в Нагірнійповіді, — переносити особисті неурядиці заради того, щоб придбати чийось душу для Христа.

CNL-NEWS.

У КИЄВІ ВІДКРИТО ДІМ МОЛИТВИ ЦЕРКВИ «СКИНІЯ»

«Я вдячний Господу за Його благодать, — сказав під час відкриття пастор церкви Рустам Фатуллаєв. — У нас не було особливих спонсорів. Усе це прийшло від Господа через віруючих людей. Тому особлива подяка Богу за тих, хто жертвував. Хочу згадати лише один приклад — двоє молодих людей тільки одружилися і хотіли придбати квартиру, але пожертвували ці кошти на придбання церковного приміщення. Я щиро вдячний кожному, хто доклав своїх зусиль при реконструкції молитовного будинку, чие серце горіло бажанням допомогти. І впевнений, що все це стало можливим тільки завдяки Божій благодаті».

11 вересня святкове богослужіння «Скинія» відвідав старший єпископ ЦХВС України Михайло Паночко. Він сердечно привітав церкву в новому молитовному домі: «Знаю, що ще донедавна це приміщення мало інші функції і призначення (раніше тут містився нічний клуб. — Ред.) А тепер це прекрасний дім молитви, — сказав Михайло Степанович. — І я дякую Богові за таке перетворення. Сьогодні в нашому братстві функціонує близько 1100 молитовних будинків. У стадії будівництва ще 140. Але є й громади, котрі орендують приміщення для проведення богослужінь і тільки планують мати власний молитовний будинок. Це добрий знак. У нас є перспектива: приходять нові люди, відкриваються нові зібрання. Церква в Україні росте».

www.chve.org.ua.

МИ ОТРИМАЛИ НАЙВИЩИЙ СТАТУС: БОЖИЙ НАРОД, ОДНА РОДИНА

18 вересня в Тернополі, в молитовному будинку церкви ХВЕ відбулося врочисте служіння з нагоди 90-річчя п'ятидесятичного руху в Україні та 450-річчя Пересопницького Євангелія. Це перший святковий захід, присвячений цій події, на регіональному рівні. На всеукраїнському ця подія відзначалася в Одеській філармонії 27 серпня.

На свято зібралися віруючі з церков ХВЕ Тернополя, служителі Тернопільської області, гості з інших областей. Зокрема, були старші служителі Волинської, Львівської, Івано-Франківської, Рівненської, Закарпатської та Одеської областей.

Розпочалися урочистості апостольським символом віри у виконанні хору церкви ХВЕ з вулиці Квіткової. Йому допомагав музичним супроводом духовий оркестр цієї ж церкви.

Віктор Вознюк, завідувач відділу освіти ЦХВБУ, ознайомив присутніх з історією Пересопницького Євангелія і наголосив на її значенні для духовного життя українського народу.

Як відомо, християни віри євангельської цього року відзначають 90-річчя п'ятидесятичного руху в Україні, відштовхуючись від дати приїзду Івана Воронаєва в Одесу (серпень 1921 р.). Але це умовна дата, бо в той час локальні вогнища п'ятидесятичного пробудження розгорілися і в інших місцях.

Зокрема, цей рух став потужним на Тернопільщині, куди на початку 20-х

років повернулися зі США заробітчани та солдати, які були у німецькому полоні. Багато хто з них приїхав додому вже євангельським віруючим. Через їхнє свідчення та регулярне читання Біблії і почали утворюватися п'ятидесятичні громади, які 1924 року об'єдналися в Союз християн святої П'ятидесятниці. Згодом, у 1929 році, п'ятидесятники Тернопільщини, Львівщини та Рівненщини разом із церк-

вами волинського та білоруського Полісся утворили Всеполюський союз християн віри євангельської.

Саме про шлях, який пройшли попередники нинішніх євангельських віруючих, розповів у своїй історичній доповіді Віталій Яцюк, завідувач відділу освіти об'єднання церков ХВЕ Тернопільської області.

Практично нікого з першопрохідців немає серед живих. Але на ювілейному зібранні, як «останній із могікан», був присутній син відомого проповідника Михайла Вербіцького Федір Вербіцький. Тому особливо хвилююче звучала його молитва подяки та благословення – по-

дяка за батьків та дідів і благословення для молодого покоління християн.

Саме на подяці наголошував старший єпископ Церкви ХВЕ України Михайло Паночко, вітаючи присутніх на святковому богослужінні. «Ми всі – результат пробудження, яке почалося 90 років тому, – сказав він. – Тому нехай в цей урочистий

день ваше серце наповниться вдячністю за те, що велика благодать зійшла: Бог прийшов в наш край, прийшло прощення, любов прийшла, спасіння прийшло. Завдяки тому пробудженню, яке розпочалося 90 років тому, ми отримали найвищий статус: ми – Божий народ, одна родина. Вітаю Божу родину! Любімо братство, а найбільше любімо Бога, Який послав Свого Сина на нашу землю. Нехай цей день буде днем вдячності, днем поклоніння, днем славослів'я нашому Господу!».

Юрій Вавринюк.
Головний редактор журналу «Благовісник».

«І будеш пам'ятати усю ту дорогу, що Господь, Бог твій, вів тебе нею» (Повт. Зак. 8:2).

ЄВАНГЕЛЬСЬКОМУ РУХУ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

Не знаємо, наскільки правдива ця історія, та письмові свідчення й археологічні знахідки показують, що з I століття християнство існувало у прибережних містах на півночі Чорного та Азовського морів.

Окрім тривалої присутності християн-готів у Криму і появи християн на Київщині, у 860 р. християнство прокладало собі шлях в Україну і з далекого заходу. Це пов'язано з діяльністю Кирила та Мефодія у Моравії, місія яких у різний час між 863-885 роках збігається з періодом політичного впливу Великоморавської держави на землі Західної України. Київська Русь стала християнською в X столітті. Київський князь Володимир Великий у 988 році порвав з поганством і розпорядився хрестити всю Русь. Християнство було запроваджено в адміністративному порядку. У водах Дніпра відбулося поспішне хрещення з рук грецьких єпископів і через благословення Константинопольського патріарха. Грецьке духовенство привезло з собою церковні книги болгарською мовою, яка була зрозуміла тодішньому українському народу. Ця мова відрізнялася від народної мови, але вона залишилася назавжди в церковному житті. Тепер вона називається церковнослов'янською. Це хрещення не принесло майже нічого для серця християнина. Люди не розуміли, що з ними творять. Христос закликав Своїх учнів спочатку навчити, а вже потім хрестити тих, хто бажає Йому служити.

Нове пробудження в духовному житті нашого народу дала Реформація. Першим, хто почав будити християнство, був англійський вчений-богослов Джон Вікліф, який жив у XIV ст. Його працю продовжили Ян Гус та Єронім у Чехії, Жан Кальвін – у Франції. У XVI ст. реформація спалахнула в Німеччині. У 1517 році католицький монах Мартін Лютер прибав в вхідних дверях Віттенберзького собору знамениті 95 тез, які заперечували вчення Католицької Церкви. Лютера наслідував Цвінглі (1484-1531) у Швейцарії, Тусен – у Данії, Нокс – у Шотландії.

Внаслідок реформації в XVI-XVII ст. на західноукраїнських землях виникли протестантські громади лютеранського та кальвіністського напрямків. У Вінниці, Хмельнику, Гощі, Любартові, Берестечку були не тільки

громади, але й протестантські школи, в яких навчалися діти місцевої шляхти.

В середині XVI ст. Польсько-Литовська держава стала пристановищем євангельських доктрин з цілого світу. Західна Україна і Білорусь вкрилися мережею євангельських громад різних конфесій. Зокрема, на Тернопільщині євангельські громади були зареєстровані в Бережанах, Бучачі, Зборові, Тербоволі.

Великим євангелістом і сподвижником ідей Реформації в Україні був Григорій Сковорода. Його творча спадщина і сьогодні потребує дослідження.

Уперше з ідеалами Реформації Г. Сковорода ознайомився в м. Гале в Тюрингії (Німеччина), де навчався в університеті з 1751-го до 1753 р.

Переживши народження згори, протягом 30 років він мандрував Україною, проповідуючи ідеї Біблії. Помер Сковорода 29 жовтня 1794 р., заповівши на могилі написати: «Світ ловив мене, та не спіймав».

Євангельський рух серед слов'янських народів – спадщина Реформації

Духовному пробудженню на наших землях сприяли наступні фактори: відхід Православної та Католицької Церков від першохристиянства і моральний занепад їх духовенства; глибока релігійність нашого народу; великі потрясіння, спричинені війною; масова еміграція українців за океан та промисел Божий в історичних подіях; євангельський рух на півдні України.

Як у давнину духовний занепад Ізраїлю сприяв спасінню поган, так духовний занепад панівних релігій широко відчинив двері для спасіння грішників через проповідь Євангелія.

Чи не найголовнішим було те, що люди, які приходили до церкви, майже нічого не розуміли, адже служіння відбувалося старослов'янською мовою. Духовне життя полягало у промовлянні молитов, часто без розуміння їх значення.

Син греко-католицького священика Лонгин Цегельський у своїй книзі: «Звідки взялася і що то є євангельська віра?», яка до Другої світової війни п'ять разів видавалася на Західній Україні, писав: «Чимало наших людей в Україні та на Американському континенті відчували, що старі церкви... не задовольняють їхніх

душевних потреб в чистій Христовій науці та в глибших за змістом і вільніших щодо форми зразках християнської релігії в апостольських часах. Тим самим вони за власним переконанням, тобто по вірі, стали євангелістами – протестантами».

Тоді й з'явилася Євангельська Церква – малочисельна і переслідувана. Вона не мала молитовних будинків, високоосвічених проповідників, не мала майна, але була сильна духовно, бо з нею перебував Христос. Її багатство – у глибокій вірі в Бога та в широкі молитвах. У Церкві проявлялися дари Духа Святого. Хворі одужували після молитов над ними. В ім'я Ісуса Христа вигнали демонів. Навернені до Христа грішники: блудниці, п'яниці, злодії – ставали чесними і сумлінними людьми. Господь будував Свою Церкву.

Дуже сприяла євангелізації еміграція українців на Американський континент. За даними статистик, з 1905-го по 1914 рр. в Америку виїхало понад 200 тисяч українців. В еміграції наші люди знайомилися з життям, культурою та віруваннями місцевих жителів, а також з євангельськими церквами, калялися, і Господь спасав їх.

Наприкінці 1920 року було встановлено остаточні кордони Польщі, і жителі Західної України почали повертатися до рідного краю. Приїжджали переконаними євангелістами і при Господньому благословенні розпочали євангелізацію на Тернопільщині.

Проста селянська дівчина Марія Недошитко, яка в еміграції повернулася до

Господа, повернувшись на рідну землю, заснувала громаду в селі Константинівці біля Тернополя, де на шлях істини навернулося 50 чоловік. За свої кошти вона найняла приміщення для зібрання в Тернополі і заклала основи євангельської громади у 1924 р.

Утворення Союзу церков християн віри євангельської

У 1928 році Асамблея Божа організувала Східноєвропейську місію в Польщі у місті Данцігу (Гданську). З цього року історія п'ятидесятичного руху в Польщі тісно пов'язана з іменами служителів цієї місії Густава Шмідта й Артура Берггольца.

Керрі і Густав Шмідти

З самого початку працівники місії вели активну працю з об'єднання п'ятидесятичних громад. Потрібно було об'єднати українські, польські, білоруські, німецькі та російські громади, зміцнити зв'язки між віруючими. Крім цього, нагріла потреба в тому, аби підготувати служителів, які б могли звершувати священнодії та правильно керувати громадами, що стрімко зростали. Необхідно було також виробити віровчення та богослужбову практику, які часто відрізнялися у різних громадах. Загальними зусиллями можна було впроваджувати проекти, які не під силу окремим церквам. Разом також було легше захиститися від лжевчень, що прийшли під виглядом п'ятидесятичного вчення і базувалися на духовних проявах

без ґрунтового знання Слова Божого, завдаючи шкоди новим церквам.

З Божою допомогою усі спірні питання були вирішені, і 5 травня 1929 року в селі Старій Човниці відбувся Всеполюський об'єднаний з'їзд українських, польських, білоруських та німецьких п'ятидесятників.

Важливим питанням стала назва нового об'єднання. Враховуючи те, що в Радянській Україні з 1925 року діяв Всеукраїнський союз євангельської віри під керівництвом Воронаєва, для уникнення непорозуміння і плутанини було вирішено назвати об'єднання «Союз християн віри євангельської».

На з'їзді в Човниці був прийнятий статут Союзу ХВЕ, який роз'яснював порядок діяльності місцевих громад. Було прийнято рішення про відкриття у Данцігу (Гданську) біблійних курсів для проповідників, регентських курсів, а також про випуск журналу «Примиритель». Для керівництва союзом та для духовної опіки церков було обрано комітет, в який увійшли служителі Артур Берггольц – голова Союзу, Йосип Черський – заступник голови, Іван Зуб-Золотарьов – секретар, Данило Комса – скарбник.

Сім'я Артура Берггольца

Для успішної духовної праці було вирішено поділити територію на райони, що і було зроблено. Там проводилися щорічні з'їзди, зібрання служителів, братські бесіди.

Значну частину свого візиту до України президент Європейської народної партії (християнські демократи) д-р Вільфред Мартенс присвятив участі у міжконфесійному круглому столі, присвяченому подальшому розвитку діалогу ЄНП із Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Захід проходив 15 вересня у конференц-залі готелю «ІнтерКонтиненталь» за ініціативи українського представництва Фонду Конрада Аденауера на чолі з Ніко Ланге та у партнерстві з Інститутом релігійної свободи (ІРС).

У своїй програмній промові д-р Мартенс заявив: «Побудова Європи на християнських цінностях зробила її сильною». Він також додав, що «Євангеліє не може бути політичною платформою, проте християнські цінності є визначальною основою для політичних ініціатив».

За його словами, Церкви і релігійні організації можуть відігравати важливу роль для розвитку суспільства та демократії на основі тієї високої довіри, яку вони здобули від громадян.

Патріарх Філарет, предстоятель Української Православної Церкви Київського патріархату у своєму виступі порушив проблематику відносин України з Європейським Союзом – з одного боку та Росією – з другого. Він закликав європейських політиків до більш конкретних дій у сфері розвитку демократичних інститутів в Україні.

Коментуючи стан переговорів щодо угоди про асоціацію України та Європейського Союзу, Вільфред Мартенс зауважив, що ЄНП підтримує європейську перспективу України, але має низку застережень. «Ми не можемо прийняти політичних переслідувань опозиції та криміналізації політичних рішень колишніх урядовців», – сказав президент ЄНП.

ЄВРОПЕЙСЬКА НАРОДНА ПАРТІЯ ПОГЛИБЛЮЄ СПІВПРАЦЮ З УКРАЇНСЬКИМИ ЦЕРКВАМИ

Старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України Михайло Паночко наголосив на тому, що «в суспільстві потрібно формувати етику переконань, з якої буде слідувати етика відповідальності».

Треба зауважити, що теза про взаємозв'язок переконань і відповідальності стала однією із ключових під час розмови.

Священик Української Греко-Католицької Церкви о. Роман Небожук заявив: «Для українського суспільства Церква – це щось більше, ніж релігійний інститут. За опитуваннями, це найбільш впливовий

соціальний інститут». За його словами, Україна історично сформувалася як багатонаціональна і багатоконфесійна держава, і виявом цього є релігійний плюралізм.

Протоієрей Миколай Данилевич, секретар відділу зовнішніх церковних зв'язків Української Православної Церкви (в єдності з Московським патріархатом) висловив думку про недопустимість того, щоб якась із українських Церков перетворилася на партійну. За його словами, це зашкодить духовному покликанню Церкви та не буде на користь суспільству.

Загалом у круглому столі взяли участь представники 15 конфесій – членів ВРЦіРО.

Після виступів релігійних діячів України слово для виступу отримали українські політики та експерти.

Народний депутат Володимир Стретович (партія ХДС) зауважив: «Міжконфесійна злагода і спокій, що зберігається в Україні всі роки незалежності, є запорукою стабільності і подальшого розвитку, у чому велика заслуга і українських релігійних організацій».

Парламентар наголосив також на тому, що держава повинна брати собі у друзі Церкву як важливий громадський інститут і намагатись вибудовувати стосунки на рівні партнерства, а не конфронтації. «При високій довірі громадян до Церков, які не мають органи законодавчої і виконавчої влади, держава зобов'язана співпрацювати з Церквами і релігійними організаціями на засадах партнерства, взаємовигоди і взаємодітримки», – підкреслив добродій Стретович.

Зі свого боку парламентар Павло Унгурян (БЮТ-Батьківщина) розповів про співпрацю Верховної Ради України та українських Церков у справі утвердження високих моральних цінностей у суспільстві та розвитку соціального служіння віруючих.

У заході також взяли участь народні депутати Ольга Боднар, Володимир Марущенко, Андрій Шкіль, Василь Деревляний, Ігор Гринів, а також експерти – Віктор Єленський, Людмила Филипович, Анатолій Рачок, Олександр Сеган, Сергій Здіорук, Юрій Решетніков та Максим Васін.

Максим Васін.

НА ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ – 90

Регентські курси

Відразу ж після з'їзду розпочалася активна праця з вирішення запланованого. Вже через два місяці Іван Зуб-Золотарьов відкриває у Човниці регентські та музичні курси, у серпні виходить перший номер журналу «Примиритель».

2 березня 1930 року відкриваються тримісячні біблійні курси, на яких навчалось 25 чоловік. Це була перша п'ятидесятницька школа в Європі. Викладачами були Густав Шмідт, Густав Кіндерман, Павло Стехлік. Але найбільший вклад у навчання як у

Дональд Джі (Гее)

біблійній школі, так і через публікації в журналі «Примиритель» вніс Дональд Джі (Гее). Він написав більше 30 книг, у тому числі книгу про духовні дари. Його називали

«вчителем балансу» через те, що він уникав крайнощів у п'ятидесятницькій доктрині.

З травня 1930 року до лютого 1933 курси закінчив 271 студент. Окрім того, Густав Шмідт та його працівники у 1929-39 роках провели близько 100 одно- та двотижневих курсів у місцевих церквах для тих, хто не мав можливості навчатися у Данцігу.

З 1 січня 1936 року в м. Кременці почав виходити щомісячний журнал українською мовою «Євангельський голос». До 1939 року вийшло 44 номери цього видання. Журнал був особливо цінний тим, що в ньому, на відміну від «Примирителя», друкувалося більше інформаційних матеріалів. Саме за цими публікаціями нині можна відчутти духовний ритм життя Союзу та місцевих церков, дослідити їхню історію. У Союзі, як і при районних об'єднаннях, були рукопокладені євангелісти, які роз'їжджали по церквах, викладаючи біблійне вчення і настановляючи членів місцевих громад. На початок Другої світової війни у 15 районних об'єднаннях діяли 300 громад з більш як 25 тисячами членів.

У 1939 році Союзіві ХВЄ виповнилося 10 років. Це був час розквіту і підйому. 1 вересня увійшло в історію як чорний день: розпочалася війна. Вона розкидала по світі працівників союзу. Для віруючих настали нелегкі часи. Було нелегко, але служителі знаходили можливість в умовах німецької окупації продовжувати працю. Часто це їм вдавалося, навіть відкривали нові молитовні будинки. Праця була локальною, кожен працю-

вав, виходячи із обставин, на свій страх і ризик. Хоч німецька влада з підозрою ставилася до п'ятидесятників і забороняла це вчення, у 1943 році вона видала офіційний дозвіл на діяльність п'ятидесятницьких церков і зареєструвала центр під назвою Консисторія церкви християн віри євангельської з центром в Барановичах.

У 1944 році Західна Україна та Білорусь були звільнені від німецької окупації. У Човниці на з'їзді служителів постало питання про відновлення роботи Союзу п'ятидесятників. Пізніше такого роду зустрічі відбулися у Львові. Але до створення Союзу справа не дійшла: у Москві було прийнято рішення зібрати усі протестантські конфесії в один союз – ВСЕХБ.

Служителі на місцях та церкви по-різному поставилися до цього злиття.

Це особливо проявлялося на сході України, де п'ятидесятницькі громади переважно зливалися з баптистськими. На заході це було менш відчутно, бо там п'ятидесятницькі церкви самі визначали свою діяльність та духовне життя. Врешті-решт постало питання про утворення свого, п'ятидесятницького Союзу.

14 лютого 1948 року в Києві зібралася група служителів. На цьому зібранні було вирішено 17 березня у Дніпродзержинську провести підпільний з'їзд з метою захистити п'ятидесятницьке братство. Було прийнято рішення звернутися з цим питанням на адресу ВСЕХБ та голови комітету у справах релігійних культів.

Вранці 18 березня розпочалися арешти. Було арештовано 14 учасників з'їзду. Того ж дня їм були винесені вироки за антирадян-

Керівництво Союзу

Протягом наступних років багато п'ятидесятницьких церков входили в об'єднання, розчаровувалися і виходили. Стосунки були непростими, особливо після того, як керівництво ВСЕХБ, всупереч угоді, розіслало в місцеві громади листи, в яких прямо виступило проти говоріння на інших мовах і гучних молитов. Розпочалася внутрішня боротьба за доктринальне вчення. Було чимало випадків, коли п'ятидесятницьких служителів утискували, усували від

ської діяльності – від 5 до 10 років заслання.

У серпні 1956 року, вийшовши на волю, керівники п'ятидесятників на чолі з А. Бідашом, В. Бєлих та І. Левчуком зібрали ще один нелегальний з'їзд у Харкові, на якому також прийняли рішення звернутися до уряду СРСР з проханням про відновлення легальної діяльності союзу п'ятидесятників. Цього разу вони отримали позитивну відповідь і почали збирати необхідні для реєстрації документи від місцевих церков,

які передали в раду у справах релігії в Москві. Але замість реєстрації Союзу п'ятидесятників, на місцях, згідно з переданим у Москву списком, почалися судові процеси над керівниками і активними членами церков по всьому СРСР.

Для багатьох віруючих це стало останнім доказом того, що підступний радянський владі неможливо довіряти. І це було головною причиною того, що значна частина п'ятидесятницьких церков до самої перебудови ні на який діалог з радянською владою не йшла.

Усі ці роки братство п'ятидесятників було роздроблене на кілька частин. Загального центру не існувало. Значна частина церков входила у ВСЕХБ, в якому працювали деякі керівники, що представляли п'ятидесятницькі церкви (Г. Понурко, Р. Білас, Д. Пономарчук, Д. Вознюк, В. Глуховський). З 1968 р. була дозволена реєстрація п'ятидесятницьких церков незалежно від ВСЕХБ. В 1989 році в Україні існувало близько 200 автономно зареєстрованих церков п'ятидесятників, діяльність яких координувала Рада пресвітерів, у складі якої були В. Озеруга, Ф. Вознюк, Н. Рещиковець, П. Сердиченко, Я. Кобилянський. Інші церкви не були зареєстровані, але мали свій керівний центр (В. Бєлих, І. Левчук, І. Федотов, В. Мурашкін, І. Южаків, В. Прудников, Я. Приходько, М. Камінський, М. Мельник та ін.)

Після перебудови почалася робота з відновлення діяльності Союзу п'ятидесятників. До оргкомітету увійшли Р. Білас, В. Бєлоцько, А. Гринчук, Н. Гушчин, А. Ільчук, М. Камінський, Ф. Марчук, М. Мельник, В. Озеруга, Н. Рещиковець, П. Сердиченко, С. Цвор, Г. Черненко.

25-26 травня 1990 року в Коростені на Всеукраїнському з'їзді була відновлена діяльність Всеукраїнського Союзу християн віри євангельської (п'ятидесятників), який об'єднав у своїх рядах місцеві церкви, що належали раніше до різних груп зареєстрованих автономно і незареєстрованих церков ХВЄ і ХСВ. Головою відновленого Союзу був обраний Микола Адамович Мельник. Він очолював Союз до 1998 року. Сьогодні братство ХВЄ, яке є правонаступником Всеукраїнського союзу християн євангельської віри і Всеполюського союзу християн, очолює Михайло Степанович Паночко, обраний на це служіння на Всеукраїнському з'їзді, що проходив 19-21 травня 1998 року в Києві. А на Всеукраїнському з'їзді в 2004 році Союз було перейменовано на Церкву Християн Віри Євангельської України.

Історія на цьому не зупиняється. Сьогодні її пишемо ми – своїм життям, своїм служінням.

«Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не вступиться з неї» (Прип. 22:6).

Дорога до щастя починається з ранніх літ. Діти швидко всьому навчаються. Якщо дитину вчити неправильно, то й поводитися вона буде неправильно. У дітей завжди велике бажання пізнавати, тому вони сприймають за чисту монету все, що говорять їм дорослі, і все, чого вони були навчені, залишається з ними на все життя.

Тут діє принцип: «А ти в тім пробувай, чого тебе навчено, і що тобі звірено, віддаючи тих, від кого навчився був ти. І ти знаєш з дитинства Писання Святе, що може зробити тебе мудрим на спасіння вірою в Христа Ісуса» (2 Тим. 3:14-15).

Біблія ясно говорить, що виховання дітей — це обов'язок батьків. Причому особлива відповідальність лягає на плечі батька.

Біда в тому, що батьки не знають, як виховати своїх дітей, вони ніколи цього не навчалися. Звичайно, більшість із них дуже хочуть дати дітям пристойне виховання, але як це зробити, не знають. На жаль, відомо чимало прикладів, коли батьки, в безсиллі опустивши руки, спостерігають за тим, як їх хлопчики і дівчатка поповнюють ряди цинічної, аморальної молоді.

Біблія однозначно говорить, що не досить забезпечити дітей інтелектуальною інформацією. Виховання включає настанови дітей в Божому Слові — вони повинні знати про дивні діяння Божі. Слово Боже повинно увійти в серце дитини. Так діти навчаються покладатися на Господа, набувають мудрості і будують своє життя відповідно із заповідями Божими.

Старий Заповіт вчить, що справжня мудрість починається з благоговіння перед Господом. Новий Заповіт вторить йому: бути мудрим — означає пізнати Ісуса Христа як свого Господа, оскільки мудрість Божа перебуває в Ньому.

Для деяких людей виховання і освіта полягають у влаштуванні дитини в яку-небудь приватну школу. Дехто вважає, що для цієї мети придатна державна система освіти. Ще одні дотримуються думки, що лише домашнє виховання може задовольнити всі потреби підростаючої дитини.

А що говорить Біблія про зміст і цілі виховання? «Слухай, Ізраїлю: Господь, Бог наш — Господь один! І любі Господа, Бога твого усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю. І будуть ці слова, що Я сьогодні наказую, на серці твоїм. І пильно навчиш цього синів своїх, і будеш говорити про них, як сидітимеш удома, і як ходитимеш дорогою, і коли ти лежатимеш, і коли ти вставатимеш. І прив'яжеш їх на ознаку на руку свою, і будуть вони пов'язкою між очима твоїми. І напишеш їх на бічних одвірках дому свого та на брамах своїх» (5 М. 6:4-9).

Щасливий той, хто вже з дитинства розуміє, що єдиною надійною основою життя є Божі настанови: «Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не вступиться з неї» (Прип. 22:6). Зберігаючи у своєму серці Слово Боже, він буде збережений від всякого зла. Його рішення ходити в повній згоді із Законом Божим принесе з собою небесні благословення.

Простими практичними шляхами необхідно прищеплювати дитині віру в колі сім'ї. Виховання в сім'ї віруючих повинно

НАЙКРАЩЕ МІСЦЕ У СВІТІ

сприяти духовному зростанню дітей, щоб вони прийняли Божі обітниці й отримали Боже благословення.

У питаннях виховання дітей є свої умови, секрети, котрі чітко обґрунтовані в Біблії. Якщо прагнете правильно виховати дітей, постійно пильнуйте за ними, виявляючи інтерес до всього, що стосується їх життя, турбуйтеся про них, відповідайте на всі їхні запитання, допомагайте їм прийняти правильне рішення і попереджуйте про небезпеку, спрямовуйте життя своїх дітей, дружність із ними. «Як жалює батько дітей, так Господь пожалівся над тими, хто боїться Його» (Пс. 103:13).

Бути керівником сім'ї Бог призначив батькам, а не дітям: «Діти — слухайтеся своїх батьків у Господі, бо це справедливо! «Шануй свого батька та матір» — це перша заповідь з обітницею» (Єр. 6:1-2).

Свого часу психологи рекомендували надавати дітям повну свободу дій — так, мовляв, вдасться уникнути зародження комплексів. Але досвід показав, що такі ідеї не були мудримі і ні до чого доброго не призвели.

Обов'язок батьків — використати час перебування з дітьми для того, щоб зробити їх послухними голосу Божому, доброзичливими, шанобливими, благородними у своїх помислах, добрими у ділах.

Батьки повинні готувати дітей до дорослого життя. Дисциплінувати, коли це потрібно, але дисциплінувати з любов'ю. «Тож блаженна людина, яку Бог картає, і ти не цурайся Всемогутнього кари» (Іов. 5:17). Дисципліна покликана встановити правильний взірцев поведінки, якого постійно треба дотримуватися.

І ще одна біблійна порада: «А батьки — не дратуйте дітей своїх, а виховуйте їх в напаминанні й остереженні Божому!» (Еф. 6:4).

Виховання вимагає від батьків часу й уважного ставлення до дітей. Виховання показує різницю між домом, де панує порядок, і домом, де його нема. Варто тільки послабити увагу, як негайно настає розплата за проявлену слабкість. І розплачуватись доведеться все життя. Шкода й дітей. Вони можуть так і не дізнатися, який же дім передбачав для них Бог.

Найперший обов'язок батьків — бути духовними наставниками в домі. Життєво важливо якомога раніше прищепити дітям знання про Бога і Його Слово, щоби першими серйозними думками стали роздуми про Христа і про Його любов. Життєво важливо щоденно разом читати Біблію, вчити напам'ять місця Писання,

молитися — тобто формувати цінні звички, які залишаться на все життя. Діти, які з ранніх років вважають Ісуса своїм справжнім Другом, у майбутньому також будуть звертатися до Нього, особливо у важкі періоди життя.

«Чим додержити юнак у чистості свою стежку? — Як держатиметься Твоїх слів!» (Пс. 119:9). Зберігаючи у серці Слово Боже, молода людина буде захищена від усякого зла. «Цілим серцем своїм я шукаю Тебе — не дай же мені заблудитися від Твоїх заповідей! Я в серці своїм заховав Твоє слово, щоб мені не грішити проти Тебе» (Пс. 119:10-11).

У Книзі пророка Даниїла є чудова історія про хлопчика, котрий ще в юності вирішив жити з Богом і дотримуватись Його принципів до кінця своїх днів.

На жаль, є й інші приклади: знаменитий ізраїльський цар Соломон добре почав, і Бог у всьому благословляв його: цар здобув мудрість, владу, багатство, авторитет — усе, чого тільки може забажати людина. Але, залишивши Бога, він втратив усе.

Дуже важливо зайняти дітей корисною справою. У народі кажуть, що сатана шукає зле діло для лінивих рук. Діти переповнені життєвою енергією, і якщо їх не зайняти чим-небудь добрим, вони займуться чим-небудь поганим. Це не означає, що батьки повинні вигадувати для дитини заняття одне за одним. Але діти можуть бути помічниками в домашній роботі і працювати із власної ініціативи, не очікуючи нагадування і винагороди за послугу.

Корисно іноді перекласти відповідальність за виконання якого-небудь діла на дітей і припильнувати, щоб вони справилися з цим. Це буде сприяти зміцненню їх впевненості в собі, у своїх можливостях, внаслідок чого на них можна буде покластися.

Для цього потрібен час. Легко дати дитині якусь роботу, значно важче — добитися її виконання. Тільки так можна закласти основи сильного характеру і вміння бути відповідальним.

Добре відкрити дітям скарбницю нових ідей, знайомлячи їх з серйозними книгами та журналами. Одна погана книга чи аморальна телепередача або комп'ютерна гра можуть отруїти смак дитини на все життя. Тому необхідно контролювати інтелектуальні потреби дитини, і робити це треба доброзичливо, але твердо, щоб дитина відчувала справедливості рішення і зробила правильний вибір, коли поруч не буде дорослих.

Дуже важливо перетворити дім на найкраще місце у світі — зробити все, щоб діти були щасливими саме вдома. Діти повинні відчувати, що їх люблять, що вони потрібні, що вони дорогі і любими. Важливо знаходити час гратися з ними, дозволяти запрошувати друзів. Діти дуже люблять, коли їм читають вголос. Жодна музика не зрівняється з мелодійністю маминого чи татового голосу.

Чудово, коли дитина вважає свій дім найпрекраснішим місцем у світі! Її не будуть вабити вулиця, сусідське помешкання, їй буде нецікаве бездумне перебування на подвір'ї. Вона отримуватиме величезне задоволення просто від того,

що вона — вдома. Отчий дім стане для дитини надійним якорем серед бурхливих штормів життя, дорожчиною згадкою...

Чи варто народжувати дітей у світ, який переповнений неспокоєм і тиранією, злом і насильством? Чи мають рацію ті, хто думає, що даремно виховувати дітей в такий час? Якщо дітей навчити любити Ісуса Христа, спокійно можна залишати їх у світі, бо їхнє майбутнє належить Йому. Діти, настановлені в Слові Божім, досить добре підготовлені до життя і будуть дивитись в обличчя труднощам, небезпекам і навіть смерті твердо і сміливо.

Йосип переборов трудностей завдяки одержаному саме в сім'ї вихованню. Непрості обставини життя сформували з нього людину, котра могла жити для слави Божої, втілюючи в життя великі Божі цілі.

Якщо передати своїм дітям таку ж спадщину, яку отримав Йосип, то нічого боятися: що б не очікувало їх в майбутньому, вони будуть зміцнені силою всемогутнього Бога, як і їх батьки. Вони не будуть жити марно. «І явився йому Господь тієї ночі й сказав: «Я Бог Авраама, батька твого; не бійся, бо Я з тобою! І поблагословлю Я тебе, і розмножу нащадків твоїх ради Авраама, Могого раба» (1 М. 26:24).

Батькам корисно задуматись над тим, що вони залишають у спадок своїм дітям. Авраам був мужем віри, і Бог благословив Ісака заради його батька, котрий був надзвичайно слухняним Богові. Бог благословляє людей, батьки котрих за всяку ціну залишаються слухняними Йому. Але гріхи, які чинять батьки, можуть змусити спотикатися дітей. Діти не можуть впадувати від батьків спасіння, але життя батьків має колосальний вплив на життя дітей.

Діти повинні мати власний досвід спасіння через віру в Христа. Ісаак не міг претендувати ні на що на основі близькості до Господа свого батька. Він повинен був здобути власний досвід. Кожне покоління має потребу у відкритті духовних джерел, з яких пили їх батьки і прабабки.

Батькам нормально бажати, щоб життя їх дітей було наповнене радіс-

тя і смыслом, духовним зростанням: «... але щоб зростали в благодаті й пізнанні Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа. Йому слава і тепер,

і дня вічного! Амінь» (2 Петр. 3:18).

У Новому Заповіті (Мт. 19:16-22; Мр. 10:17-22; Лк. 18:18-23) є розповідь про одного юнака, життя котрого могло б сяяти небесним світлом. Очевидно, він був щирою, серйозною молодою людиною, що прагнула жити справедливо. Пошук істини і гаряче бажання виконати волю Божу залишили благородний відбиток на його характері. Але чогось йому не вистачало. «Ісус же поглянув на нього з любов'ю і промовив йому: «Одного бракує тобі: іди, розпродай, що маєш, та вбогим роздай — і матимеш скарб ти на небі! Потому приходи та й іди вслід за Мною, узавши хреста». А він засмутився тим словом і пішов, зажурившись, бо великі маєтки він мав!» (Мр. 10:21-22). Досвід цього юнака свідчить, що мало знати напам'ять Десять заповідей, треба збагнути їх духовне значення.

У Книзі Йоїла наводиться пророцтво про молодь, що житиме в останні дні історії світу. У ньому говориться, що, окрім ознак на небі і на землі: крові, вогню, і стовпів диму, Бог зіллє від Духа Свого на всяке тіло: «І буде потому — виллю Я Духа Свого на кожне тіло, і пророкуватимуть ваші сини й ваші дочки, а вашим старим будуть снитися сні, юнаки ваші бачити будуть видіння» (Йоїла 3:1).

Бог завжди готовий щедро виливати Свого Духа на молоде покоління, даруючи пізнання не земної величі, а вищого, чудового служіння, ведучи до виконання не світських цілей, а Його планів, для величного завершення історії, наділюючи пізнанням нетлінних скарбів Його Слова.

Молоді люди, щедро обдаровані духовно, знайдуть дорогу, котра є стежкою праведних. «А путь праведних — ніби те світло ясне, що світить все більше та більш аж до повного дня!» (Прип. 4:18). Отже, сім'я завжди була центральним пунктом Божих повелінь у Старому Заповіті. Вона є основним джерелом впливу на розвиток особистості і характеру дитини. Старий Заповіт встановив особливі стосунки між Богом і сім'єю. Ті ж стосунки встановлює і Новий Заповіт. Бог продовжує діяти в сім'ї і через сім'ю.

Світлана Безрукова.

Жадібність — це невміння відпускати що-небудь від себе, це стан дисгармонії, незадоволення й осудження будь-яких проявів щедрості. Постійний внутрішній дисонанс породжує в жадібній людині страх перед життям і бажання мати все більше й більше для того, щоб забезпечити собі психологічну безпеку. Вона сприймає життя як щось вороже, тому що воно може увірватися, розчинивши навістіт вікна і двері, і винести все.

ЖАДІБНІСТЬ — СОН ДУШІ

Немає гармонії, нема взаємодії з собою, є тільки страх перед життям і страх перед іншими людьми. Жадібна людина ніколи не повірить в доброту і щедрість іншого. Її прагнення — гроші. Вони стоять на чільному місці і є паначею від усіх видів нещастя. Жадібна людина впевнена, що грошові щеплення і є істинними щепленнями для щастя, для життя, для творчості.

Жадібність супроводжується абсолютною, доведеною до абсурду нетерпимістю щодо іншої людини. Будь-яка про-

позиція іншого категорично відкидається, тому що жадібна людина ніколи нічого на себе не візьме.

Щоб вона визнала, що з нею щось негаразд — у жодному разі, для цього треба бути глибокою людиною, а жадібність — не глибина.

Жадібна людина усім говорить про свою доброту, розповідає про свою неймовірну щедрість, тому що дуже ретельно підтримує свою ідею про себе. Ви ще ні про що її не запитали, а вона вже випіває на всі лади про те, скільки вона

витрачає на дім, на сім'ю, друзів і так далі. Вона може розповідати про те, скільки потратить на вас, якщо куди-небудь з вами піде. Ви можете з нею піти, але знайте — рахунок вам буде виставлений по повній програмі.

Жадібна людина в усьому бачить замах на себе, це переслідує її, як тінь, вона бачить лише темний бік життя, для неї все зміщено — усі жадібні. Як вони можуть бути добрими? Отже вони прикидаються, вони лукавлять.

Жадібна людина не може бачити добру людину — це виключено: якщо ви прийшли до неї просто її відвідати, то це через її гроші. Відвідини — це друге, а гроші — це перше. Що б там не було — спочатку це гроші, а потім все інше.

Повна недовіра, повна замкнутість.

Жадібність компенсаційна. Людина якийсь час жадібна, а потім зривається з ланцюга і її вже не втримати: вона витрачає, витрачає, розтринькує, програв, у неї крадуть і так далі — вона стає інфернальною. Тобто вона довела жадібність до абсурду і підійшла до крайньої її межі.

Але людина не може жити в такому напруженні: як тільки жадібність доходить до крайньої межі, то далі підсвідомість не може її втримати, відбувається зрив, як запій в алкоголіка, і гроші зникають. Потім вона знову починає боротися за грошові знаки.

Жадібність — це хвороба, це сон душі людини.

Не будьмо жадібними!

БЛАГОСЛОВЕННЯ СПІЛКУВАННЯ

Дорожи цим. Бог дав нам церкву, щоб ми отримували благословення, слово, помазання, щоб нам дарувати благодать. Хоча люди в церкві часом недосконалі, користь від перебування в церкві переоцінити неможливо.

«Не забувайте ж і про добродієність та спільність, бо жертви такі вгодні Богові»

(Євр. 13:16).

Бог створив людей соціальними істотами. Спочатку Адам був сам, але Бог сказав: «Недобре, щоб бути чоловіку самотнім». І створив Адамові помічницю — жінку, щоб йому було з ким спілкуватися.

Про перших християн читаємо: «І вони перебували в науці апостольській, та в спільноті братерській, і в ламанні хліба, та в молитвах» (Дії 2:42).

Що таке спілкування? Грецькою мовою слово «спілкування» передане словом «кайнонія», що дослівно означає «участь у спільному житті». Нас об'єднує Ісус. Ознака того, що в мені Ісус, — це поява потреби духовного спілкування, тобто бажання спілкуватися з віруючими.

Через духовне спілкування Бог хоче нас збудувати, виховувати і благословляти. Духовне спілкування — це наче кровоносні судини, через які організм отримує все необхідне для роботи. Якщо ці канали закупорюються, людина починає хворіти.

«Бо як в одній тілі маємо багато членів, а всі члени мають не однакою дією, так багато нас є одне тіло в Христі, а зосібна ми один одному члени» (Рим. 12:4-5).

Духовне спілкування важливе в Тілі Ісуса Христа. У церкві ми служимо один одному. Через членів церкви Бог оточує нас увагою і любов'ю.

У церкві ми знайомимося з Господом, Його Словом, приймаємо водне хрещення, хрещення же Духом Святим. У церкві ми зростаємо. Важливо цінувати те, що маємо.

«... а життя з'явилося, і ми бачили, і свідчили, і звіщаємо вам життя вічне, що в Отця перебувало й з'явилося нам, — що ми бачили й чули — про те ми звіщаємо вам, щоб і ви мали спільність із нами. Спільність же наша з Отцем і Сином Його Ісусом Христом. А це пишемо вам, щоб повна була ваша радість! А це звістка, що ми її чули від Нього і звіщаємо вам: Бог є світло, і немає в Нім жодної темряви! Коли ж кажемо, що маємо спільність із Ним, а ходимо в темряві, то неправду говоримо й правди не чинимо! Коли ж ходимо в світлі, як Сам Він у світлі, то маємо спільність один із одним, і кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха. Коли ж кажемо, що не маємо гріха, то себе обманюємо, і немає в нас правди!» (1 Ів. 1:2-8).

Приймаючи Ісуса, ми входимо в це коло спілкування. Апостол Іван реально бачив Ісуса, ходив з Ним і свідчив про Нього. Він хотів, щоб якомога більше людей пережили цю благодать. Тому він і закликає людей до цього духовного спілкування: «... щоб і ви мали спільність із нами». Через спілкування з Іваном люди отримували благодать, яку він мав від Бога.

Єдина можливість мати духовне спілкування — церква. Тому диявол намагається відірвати нас від церкви, залишити на самоті.

Справжнє навернення до Бога полягає не тільки в тому, щоб проголосувати молитву покаяння. Завдання євангелізму значно глибше. Мета навернення — ходити у світлі, діяти за Словом Божим. Якщо людина ходить у темряві, то вона не перебуває в Бозі. Наше завдання полягає не лише в тому, щоб привести людину до покаяння, наше завдання — допомогти їй покинути гріх, вийти з темряви на світло, жити

й поводитися згідно зі Словом Божим. Християнське життя — це спосіб життя, що відповідає Писанню.

Бог є світло. Якщо ми ходимо у світлі, то маємо спілкування один з одним. Спілкування між християнами — це Боже благословення. Ми вдосконалюємося завдяки спілкуванню. Це і є наше завдання — стати благословенням у церкві і у світі.

«То що ж, браття? Коли сходитеся ви, то кожен із вас псалом має, має науку, має мову, об'явлення має, має вияснення, — нехай буде все це на збудування!» (1 Кор. 14:26).

Кожен із нас є носієм якогось дару. У кожного свої таланти і здібності, котрі дав Бог.

«Краще двом, як одному, бо мають хорошу заплату за труд свій, і якби вони впали, підійме одне свого друга! Та горе одному, як він упаде, й нема другого, щоб підвести його...» (Екл. 4:9-10).

Кожен іноді може власти, але коли поруч вірний друг, це благословення. Він підніме тебе. І чим ширше коло спілкування, тим більше можливостей мати справжніх друзів. Прощайте всім, не ображайтеся, любіть всіх! Це наше покликання — всіх любити. Вірте тому,

що Біблія говорить про вас! У Бога відплата, Він Сам розбереться з усіма кривдниками! Дозвольте Господу робити Його роботу.

Одного разу до Ісуса привели блудницю, щоб побити її камінням. Але Ісус дав їм урок: не судіть. А жінці сказав: «Іди собі, але більш не гріши!». Ця жінка залишила професію блудниці і почала служити Богу і людям.

Ми повинні простити всім, хто осуджував нас і кидав каміння. І Бог благословить і нас, і їх. Він знає, кому, що і як сказати.

«А Він знав думки їхні і промовив до них: «Кожне царство, поділене супроти себе, запустіє. І кожне місто чи дім, поділені супроти себе, не втримаються» (Мт. 12:25).

Ми — дім Божий, ми — церква в цьому місті. Тому любимо один одного — це здатність від Господа.

«Тож благая вам, браття, Ім'ям Господа нашого Ісуса Христа, щоб ви всі говорили те саме і щоб не було поміж вами поділення, але щоб були ви поєднані в однім розумінні та в думці одній!» (1 Кор. 1:10).

«Лукава людина сварки розсіває, а обмовник розділює друзів» (Прип. 16:28).

Що ж заважає нашому спілкуванню? Насамперед, замкнутість. Замкнутість — це коли людина віддаляється від інших. Бог благословляє нас через людей. Звичайно, є ризик у спілкуванні — тебе можуть поранити. Але від спілкування значно більше користі, ніж від самотності. Не бійтеся бути відвертими! Адже Господь через спілкування нас утверджує. Навпаки — тягніться до людей!

Друга перешкода — страх. Але ж «страху немає в любові... досконала любов проганяє страх геть, бо страх має муку. Хто ж боїться, той не досконалий в любові» (1 Ів. 4:18).

Якщо боїшся, молися Богові. Бог з тобою, Він благословить і збереже.

Наступна проблема — гордість. Позиція людини не дозволяє їй спілкуватися з тим, хто нижчий за рангом. Але на людей треба дивитися так, як дивиться Бог.

«Брати мої, не зважаючи на обличчя, майте віру в нашого Господа слави, Ісуса Христа» (Як. 2:1).

У Христі ми всі рівні, не має значення, хто ти.

«Через дану мені благодать кажу кожному з вас не думати про себе більш, ніж належить думати, але думати скромно, у міру віри, як кожному Бог наділів... Думайте між собою однаково; не величайтеся, але наслідуйте слухання; «не вважайте за мудрих себе!» (Рим. 12:3, 16).

Образ також створює перешкоди для спілкування. Непрощення — підступна і серйозна проблема. Але якщо ви не можете простити комусь, то й Бог не може простити вам. Простіть — простіть заради Бога, і життя стане набагато легшим. Зцілення в наше життя приходить також через людей. Любіть людей! І Бог благословить вас.

«А ви один до одного будьте ласкаві, милостиві, прощаючи один одному, як і Бог через Христа вам простив!» (Еф. 4:32).

Бог нам багато простив. Він нас любив, коли ми були ще грішниками, коли ми не любили Його! Тому ми повинні любити людей. Любов сильніша, ніж ненависть, — це сила, що творить і зцілює. Нам треба спілкуватися.

Служіть людям. Будуйте ці канали спілкування. Будьте дружелюбними, доброзичливими.

Станіслав Злобін.
Пастор.

Певного часу в мене був друг, з яким ми були схожими і мали багато спільного в Ісусі Христі. Але цей брат був вищий за мене духовно, тому з багатьма в нього були близькі стосунки. Не завжди він міг приділяти мені час, хоч я і потребував його дружби. Згодом він виїхав до Америки, кілька разів приїжджав, і я кидав усі свої справи, щоб тільки поспілкуватися з ним.

Може, й у вас було так, що ті, з ким вам хотілося спілкуватися, разом проводити час, не мріють про вас. Та й більшість із нас має невисоку самооцінку.

Мені дуже подобалося, як проповідує наш пастор, мені так хотілося підтримати його проекти, поділитися баченням. Просто побесідувати. Але марно. Він весь час був на віддалі, хоч і він, і його дружина бували у нас вдома. Коли ми зустрічалися з якогось важливого питання, він приймав мене в офісі, а коли траплялось приходити до них додому, ми розмовляли біля хвіртки.

Те, що існує дистанція, було очевидно. А якось на проповіді пастор чітко сказав: «Я не можу бути з усіма в близьких стосунках, церква велика, і я фізично не можу з усіма дружити. Дружіть на домашніх групах».

Але хто мріє про дружбу зі мною? Смішне запитання. Хто хоче бути моїм другом? І якось я усвідомив, що Такий є. Є Той, Кого я не завжди зауважував. А Він завжди був поруч. Він хоче проводити зі мною весь час і ніколи не розлучатися.

Боже! Та хто я такий? Я зовсім незначна людина, а Ти — Цар царів! Ти мрієш про мене, щоб я був Твоїм другом? Моє серце розпалюється від цього, а розум не хоче сприймати. Мене, малого з найменших, любить Ісус, Син Божий. І Він, виявляється, завжди був поруч, а я цього не бачив і не розумів!

Сьогодні в мене є найкращий Друг, про якого я й не міг мріяти. Я намагався знайти любов і дружбу і був відкинутий багато разів. Я почувався загубленою

ДРУГ

овечкою. Як я хотів, щоб хоч хто-небудь любив мене. Я не розумів, що люди просто не мають того, що я шукав.

Всі ексклюзивні права на любов має мій Друг Ісус! І Він, думаючи про мене, пішов на хрест і просто викупив мене в сатани. Він не нав'язував мені Свою любов і дружбу, поки я шукав любові і співчуття у людей. Але коли спалахнуло яскраве світло Його любові, у цьому світлі я зміг побачити й тих, кому потрібні і моя любов, і дружба. І в мене цієї любові багато.

Тому я хочу навчитися використовувати свій потенціал, те, що Він дав мені. «А всі, хто надію на Тебе складають, хай тішаться, — будуть вічно співати вони, і Ти їх охорониш, і будуть радіти Тобою, хто любить Ім'я Твоє! Бо Ти, Господи, благословлятимеш праведного, милістю вкриєш його, як щитом» (Пс. 5:12-13).

Боже благословення для нас — як щит. «Якщо ти в день не долі знесишся, то мала твоя сила» (Прип. 24:10).

Що ж нам робити, щоб одержати те, чого ми потребуємо? Не можна отримувати благословення, перебільшуючи проблеми. Це брехня диявола, і він змушує нас дивитися на проблеми через збільшувальні окуляри.

Дивімося на все з висоти Божої. Бог може звершити все у нашому житті. Будь-який негатив — це план диявола, який бажає загнати християн в рабство. Говорімо, як Отець, дивімося, як Отець, робімо, як Отець, і ми будемо успішні у всьому.

Що важливо знати? Людська пам'ять має два відділення: в одному — все позитивне і добре, в другому — усе негативне і погане: печаль, невдачі, юності, гіркий досвід життя, страждання тощо. Ваша пам'ять може повернутися туди, куди ви їй накажете. І багато людей повертаються до другого відділення, нарікаючи: «О, Боже, я пережив, як ніхто інший...»

Покиньмо це, не тримаймося за нього, не дозволяймо дияволу утримати нас старими переживаннями. Будуймо своє життя за планом Божим! Тримаймося за слова обітниць, бо в них — наша перемога!

Якщо ми слабкі, це не страшно. Господь знає нас і допоможе. «Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює, — в Ісусі Христі» (Фил. 4:13); «І живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер — живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив і видав за мене Самого Себе» (Гал. 2:20). Ми живі силою Христа, Він Бог, і в Нього влада! Навіть якщо наші проблеми великі, Господь більший за всі проблеми. Він Ель-Шаддай, Він здатний дати більше, ніж ми потребуємо. Наш ворог сильний, але наш Бог — Всесильний, Всемогутній. Той, хто в нас, сильніший за того, хто у світі. Господь царює над всім!

«Хто нас розлучить від любови Христової? Чи недоля, чи утиск, чи переслідування, чи голод, чи нагота, чи небезпека, чи меч? Як написано: «За Тебе

нас цілий день умертвляють, нас уважають за овець, приречених на заклання». Але в цьому всьому ми перемагаємо Тим, Хто нас полюбив. Бо я пересвідчився, що ні смерть, ні життя, ні ангели, ні влади, ні теперішнє, ні майбутнє, ні сили, ні вишина, ні глибина, ані інше яке створіння не зможе відлучити нас від любови Божої, яка в Христі Ісусі, Господі нашім!» (Рим. 8:35-39).

«... Ти йдеш на мене з мечем і списом та ратищем, а я йду на тебе в Ім'я Господа Саваота, Бога військ Ізраїлевих, які ти зневажив. Сьогодні віддасть тебе Господь у мою руку — і я поб'ю тебе, і відігну голову твою з тебе, і дня цього я дам падло филистимського табору птаству небесному та земній звірині. І пізнає вся земля, що є Бог Ізраїлів!» (1 Сам. 17:45-46).

У труднощах треба вміти відпочивати, а Господь буде воювати. Не ми, а Господь великий Воїн, Він не ослаб, Він не дозволить випробуванням увійти в наше життя, якщо на те не буде Його волі і планів. Усі страждання Бог оберне нам на благо.

Але існують умови. Як? Якщо ми критикуємо Бога, нарікаємо на Нього, ми не зможемо насолоджуватися Його благами. Нарікання і незадоволення перекривають потік Божих благословень.

Йосип більше за всіх міг нарікати, але він довіряв Богові за будь-яких обставин. І це стало славою Божою!

Бог бажає благословити кожного з нас. «І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28).

«На Тебе надіюсь я, Господи, хай не буду повик засоромлений, визволь мене в Своїй правді! Нахили Своє вухо до мене, скоро мене порятує, стань для мене могутньою скелею, домом твердині, щоб спас Ти мене! Бо Ти скеля моя та твердиня моя, і ради Імення Свого Ти будеш провадити мене й керувати мене! Ти витягнеш з пастки мене, що на мене таємно поставили, — бо Ти сила моя! У руку Твою доручаю я духа свого, — і Ти мене визволиш, Господи, Боже правди!» (Пс. 31:2-6).

Велика битва — велика перемога. Велика криза — велика нагорода від Господа, що задовольняє всі наші потреби. Тому стіймо твердо на Його Слові, тримаймося за руку свого найкращого Друга — і побачимо славу Божу.

П'ятидесятники України відзначили своє 90-річчя. Основні святкування проходили в Одесі, адже звідти цей рух поширився по Україні та колишньому Радянському Союзу. Його зародження та поширення пов'язане з іменем Івана Воронаєва – місіонера, якого 1937 року розстріляли як... американського шпигуна.

ку землі площею до 120-130 гектарів. Селяни залишалися сам на сам із суворістю природою – без даху над головою, серед дрімучих лісів. Починалася важка боротьба за існування. Зволікати не могли: за законом поселенець, що не зміг протягом трьох років зорати 1/5 частини гоумстеду,

1927 року саме в Одесі утворився Всесоюзний союз християн євангельської віри. На той час в Україні вже було понад 350 церков з загальною кількістю членів близько 17 тисяч, а в самій Одесі – 1000.

Проте 1928 року почалося посилення антирелігійного курсу радянської влади, і

Іван Воронаєв був короткочасно звільнений з заповняного табору Чібі (Інта) влітку 1936 року і відправлений на заслання в Калугу. Через кілька місяців, у середині жовтня 1936 року, він був заарештований вдруге.

Пастора засудили за сумнозвісною 58-ю статтею за «контрреволюційну сектантську діяльність», і постановою Особливої Наради при НКВД від 5 квітня 1937 року він був засуджений до тюремного ув'язнення терміном на п'ять років. Від цього часу про його долю ніхто з родини не міг дізнатися протягом десятиліть.

Щодо смерті Івана Воронаєва існувало кілька версій. Були свідчення, що його бачили живим ще 1942 року в одному з таборів. Дехто стверджував, що йому влаштували підставну «спробу втечі», під час якої він був розстріляний та розтерзаний конвойними собаками. Подібна версія, яка донедавна вважалася єдиною, – при проходженні колони засуджених з місця їхньої роботи в табір конвоїні собаки жорстоко покусали Воронаєва, який через хворобу відстав від колони, і він від цих укусів помер потім у табірному лазареті.

Проте документальне підтвердження щодо смерті Воронаєва вдалося отримати аж 2005 року. Федеральна служба Росії на неодноразовні запити відповіла: «Сообщаем, что по информации, полученной из Информационного центра Главного управления внутренних дел Кемеровской области, Воронаев (Черкасов) Иван Ефимович (Никита Петрович) по постановлению «тройки» УНКВД Новосибирской области от 2 ноября 1937 г. «за контрреволюционную агитацию» осужден к высшей мере наказания – расстрелу, что исполнено 5 ноября 1937 г. В Центральном архиве УРАФ ФСБ России, управлениях ФСБ России по Кемеровской, Томской и Новосибирской областям, информационных центрах Управления внутренних дел Томской области и Главного управления внутренних дел Новосибирской области архивного следственного дела об осуждении в 1937 году Воронаева (Черкасова) Ивана Ефимовича (Никиты Петровича) к высшей мере наказания не выявлено. Информацией о месте захоронения Воронаева (Черкасова) Ивана Ефимовича (Никиты Петровича) не располагаем».

Після кількох арештів і багатолітніх ув'язнень та заслань Катерина Воронаєва, яка 25 років не мала жодного зв'язку зі своїми дітьми, врешті, завдяки короткочасній відлизі, змогла отримати дозвіл на виїзд з СРСР і 1960 року зустрілася зі своїми дітьми в США. Через п'ять років вона померла в Лос-Анджелесі.

На пам'ять про свого батька поруч з могилою Катерини Воронаєвої діти поставили надгробний пам'ятник Івану Воронаєву, могла якого досі не віднайдена і захоронана десь на безкрайніх просторах Сибіру.

www.istpravda.com.ua

євангельські християни відчули це одними з перших. 1 березня 1929-го профспілковим організаціям був розісланий циркуляр ВЦРПС № 53 «Об усилении антирелигиозной пропаганды». Розпочалися арешти релігійних лідерів.

Благовісники Церкви Християн Віри Євангельської

У липні 1929 року були заарештовані члени Одеської церкви Славик, Гаріна і Чумакова, з яких стали вичавлювати свідчення проти Воронаєва, але, так і не домогшись нічого суттєвого, через деякий час їх відпустили.

Протягом 1929-1932 років були закриті всі молитовні будинки п'ятидесятників в СРСР. Івана Воронаєва заарештували 1930 року.

«До батька ставилися погано. Серед ночі його викликали на перехресний допит. Його піддали безперервному допиту протягом 18 годин. Секретна служба прагнула змусити його визнати, що він був шпигуном, пов'язаним з антикомуністичною діяльністю. Під час допитів батька оголосили міжнародним агентом, котрий поширює релігійну пропаганду з метою перетворення Росії на американську колонію і що його найняв капіталістичний уряд США», – згадує його син Павло.

Через три роки заарештували дружину Катерину Воронаєву, проте звільнили через два роки з огляду на її слабе здоров'я.

Представники п'ятидесятницького руху Сполучених Штатів намагалися вплинути через дипломатичних представників своєї країни на долю Воронаєвих. Асамблея Божа Америки навіть переказала кошти на рахунок радянського «Інтуристу» за їхні квитки на пароплав і дозвіл на виїзд з СРСР: 1100 рублів золотом (на той час шалені гроші) за кожного, проте марно.

Трьох дітей Воронаєвих, які народилися в США і за правом народження мали американське громадянство, вдалося через посольство США в Латвії відправити за океан. Пізніше найстарший син Воронаєвих Павло також зумів виїхати, вписавши до свого паспорта менших дітей, які народилися вже на території Радянського Союзу.

контексті масової міграції українців до США. В кінці XIX – початку XX століття до США і Канади переселилося близько мільйона росіян та українців, здебільшого селян.

Рятуючись від безземелля, поневірян, голоду, а іноді й національних, а також релігійних, переслідувань, тисячі людей із Закарпаття, Галичини, Буковини, інших країв кинулися за океан, де повинна була здійснитися їхня мрія про щастя.

Уряд США, зацікавлений в освоєнні дикого в ті роки Заходу, давав іммігрантам за невелику суму гоумстед – ділян-

збудувати будинок і приміщення для худоби, втрачав право на володіння землею.

Незважаючи на успішне і плідне служіння в Америці, Воронаєв вирішує повернутися додому в ролі місіонера. Вони приїхали до Одеси 12 серпня 1921 року у розпал голоду.

«Немає нічого кращого за батьківщину, але боляче бачити її в такому жалюгідному, нещасному стані», – говорив Воронаєв. Він майже одразу розпочав місійну діяльність, і наприкінці 1922 року в Одесі та інших містах України вже було утворено шість церков.

НА ПЕРЕДОВІЙ СОЦІАЛЬНОГО СЛУЖІННЯ

Українське суспільство сьогодні потребує жертвних, милосердних людей, здатних не лише побачити чуже горе, чинити потребу, а й зробити все можливе, щоб допомогти потребуючим.

І хто заперечить, що переважна більшість серед таких людей «з милим серцем» – жінки.

У кожній церкві християн віри євангельської в Україні, де працює жіночий відділ, особливо активно ведеться соціальна робота. І Дніпропетровщина – не виняток. Більше того, можна сказати, що тамтешні церкви в цьому плані задають тон всій Україні, адже саме там працює команда представниць жіночого комітету ЦХВСУ, відповідальної за соціальний напрямок служіння, Ольги Трюхан.

У першу чергу, робота тут орієнтована на служіння дітям і сім'ям. Сестри періодично відвідують дитячі будинки, притулки, інтернати, надають допомогу

недільним школам, активно задіяні в організації і веденні християнських літніх таборів.

Регулярно ведуться бесіди і даються настанови для зцілення проблемних родин, надається допомога багатодітним сім'ям.

Спеціально для родин, де один із подружжя невіруючий, організовуються так звані «спілкування радості» – продумується святкова програма з подарунками і частуванням. Для невіруючих жінок проводяться свята – День матері, День учителя, 8 Березня тощо.

Великий акцент у жіночому служінні робиться на опіці над будинком інвалідів – для немічних людей готують подарунки, випікають домашні булочки і пиріжки. Нещодавно від місії «Промінь надії» була розповсюджена спеціальна допомога для лежачих хворих. Активну участь в служінні для інвалідів беруть церкви з Новогригорівки, Лозоватки, П'ятихаток, Апостолава.

Не забувають сестри і про реабілітаційні центри, які так само гостро потребують допомоги. Їм постачають теплу одіж, домашні консерви тощо.

Тамара Дегтяр з Дніпропетровська за-

діяна у служінні людям, які навернулися до Господа у в'язницях, а тепер адаптуються до життя на волі. Вони потребують житла, роботи, але найголовніше – щирої уваги, співчуття і розуміння.

Але хліб і дах над головою – це далеко не все. Кожен з нас потребує духовної поживи. На Дніпропетровщині дбають і про це. 10 вересня у селищі Верховцевому пройшла жіноча конференція, де разом з відповідальною за відділ навчання у Миколаївській області Сніжаною Григорович сестри розмірковували про «Три брехні, які диявол змусив повірити християн» – саме так називалася лекція головного спікера.

А наступного дня у с. Глесватці сестри вчилися прощати – на конференції, присвяченій темі прощення. Вміти прощати не завжди легко, але завжди потрібно – непростощення стає перешкодою для прояву Божої милості і викликає Його гнів; це перепона для наших молитов. Натомість саме прощення – це ознака милосердя, цього милого серця, якого так потребує сьогодні змучений без Бога і Його прощення світ.

Антоніна Дмитрієва.

м. Кривий Ріг Дніпропетровської області.

Християнська поштова служба «Відкрита книга»

Останню книгу Д. Вілкерсона, а також богословську, історичну, художню та іншу християнську літературу та аудіо-відеопродукцію

МОЖНА ЗАМОВИТИ:

* написавши нам за адресою:
Сидяга Надія,
а/с 387, м.Тернопіль, 46011
* зателефонувавши:
(0352) 43-56-63,
097 59 35 933
* електронною поштою:
sidaga@ukr.net
Оплата:

* на пошті –
електронним переказом за адресою:
Сидяга Надія Іванівна, а/с 387, м.Тернопіль, 46011
* у банку – на рахунок банку «Аваль»:
БАТ «Райффайзен Банк Аваль», м. Київ,
МФО 380805, р/р 26006154613, код 2457002115,
ПП Сидяга Олексій Олексійович.

А ще ви можете замовити безкоштовний каталог, що містить:

* прайс книг з новинками літератури
* прайс християнської атрибутики
* прайс аудіопродукції
* прайс нових християнських фільмів
DVD та AVI (для комп'ютера) форматів

УВАГА: уперше в Україні – бібліотека електронних християнських книг!

№ 9 (84) Виходить щомісяця
ВЕРЕСЕНЬ 2011 р.

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023